



Osiągnijcie spełnienie w życiu dzięki namasmaranie

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 14 kwietnia 2002 r. z okazji święta Wiszu i tamilskiego Nowego Roku w Brindawanie (Bangalore)

*Jeśli straci się pieniądze, nie należy się tym martwić,
ponieważ można je znowu zarobić.*

Jeśli straci się przyjaciela, można mieć innego.

Jeśli straci się żonę, można się ponownie ożenić.

Jeśli straci się kawałek ziemi, można nabyć inny.

*Wszystko to można odzyskać, ale jeśli utraci się ciało,
nie można go otrzymać z powrotem.*

Ucieleśnienia miłości!

Czas jest nieskończony. W bemiarze czasu przechodzicie przez różne doświadczenia. Są one przemijające. Niekiedy możecie stracić pieniądze, ale nie musicie się tym martwić, ponieważ możecie je znowu zarobić. Spotykacie wielu przyjaciół, ale żaden z nich nie jest wieczny. Niektórych tracicie, a innych zyskujecie. Na pewnym etapie życia ludzie pobierają się i rozpoczynają grihastę (etap głowy rodziny). Jednak ani mąż ani żona nie są wieczni. Jeśli żona umrze, mąż może się ponownie ożenić, aby dalej prowadzić życie. Podobnie, jeśli straciecie kawałek ziemi, możecie nabyć inny. Lecz jeśli tylko straci się ciało, zostaje ono utracone na zawsze.

To za pośrednictwem tego ciała doświadczacie szczęścia na poziomie doczesnym i duchowym. Człowiek zdobywa bogactwo i dobytek, zaznaje przyjemności i bólu z powodu tego ciała. Jaka jest przyczyna wszelkiego cierpienia człowieka? Odpowiadają za to jego pragnienia. Są to: dhaneszana, dareshana i putreszana (pragnienie pieniędzy, żony i potomstwa). Ta ishanatraja (triada pragnień) jest odpowiedzialna za nieszczęście człowieka.

W przeszłości królowie zdobywali bogactwo i dobytek. Czy mogli je zatrzymać na zawsze? Bogactwo nie jest trwałe. Nigdy nie da człowiekowi spełnienia. Bogactwo nigdy nie zapewni trwałego szczęścia. Prawdziwym bogactwem jest bogactwo duchowe. Człowiek nie potrafi cieszyć się prawdziwym szczęściem z powodu żądzy pieniądza. Mimo tego pragnie pieniędzy. Niewątpliwie pieniądze są potrzebne, ale powinny mieścić się w pewnych określonych granicach.

Drugim pragnieniem jest dareshana. Ktoś może mieć żonę i dzieci, majątek i dobytek oraz przez jakiś czas cieszyć się życiem rodzinnym. Lecz takie szczęście nie jest prawdziwe i wieczne. Niemądrze jest myśleć, że ktoś na zawsze pozostanie szczęśliwy w życiu rodzinnym.

Trzecie pragnienie to putreszana. Człowiek chce mieć syna sądząc, że on sprawi mu radość. Nie ma niczego złego w dążeniu do posiadania syna, ale szczęście, jakie to przynosi, jest tylko chwilowe. Król Dhritarasztra miał 100 synów, ale czy cieszył się szczęściem dzięki synom? Nie. W rzeczywistości zaznał przez nich wiele cierpienia i okrył się hańbą. Doprowadzili do upadku jego ogromne królestwo.

Król Dhritarasztra miał wielu synów, ale ostatecznie jaki był jego los?

Mędrzec Śuka nie był żonaty i nie miał ani jednego syna,

ale czy cierpiał z tego powodu?

Błędem jest myśleć, że człowiek posiadający wielu synów, będzie cieszył się szczęściem, a ten, który nie ma ani jednego syna, będzie cierpiał. Myślenie, że pieniądze, żona i dzieci przyniosą szczęście, jest tylko iluzją. W gruncie rzeczy dhaneszana, dareshana i putreshana działają na człowieka jak łańcuchy i narażają go na cierpienie. Jaki jest pożytek z posiadania wielu synów, którzy są niegodziwi? Wystarczy, jeśli macie jednego syna, który jest szlachetny i doskonały.

Dla przykładu weźmy Ramajanę. Zgodnie z kalendarzem telugu jest to miesiąc Czaitra. To miesiąc, który był świadkiem przyjścia Pana Ramy. Urodził się on w dniu Czaitra Śuddha Nawami. Spośród trzech żon Daśarathy, nigdzie w historii nie powiedziano wiele o jego drugiej małżonce – Sumitrze. Kausalja zdobyła dobre imię dzięki swojemu synowi Ramie. Jej imię pojawia się jako pierwsze w modlitwie porannej Suprabhatam zaczynającej się od słów: *Kausalja Supraja Rama* – o szlachetny synu matki Kausalji! Kajkeji pragnęła, aby jej syn Bharata został koronowany na następcę tronu. Natomiast Sumitra nie miała absolutnie żadnych pragnień. Była uosobieniem wszelkich cnót. Była mitha bhaszini i hitha bhaszini (tą, która mówi mało i uprzejmie). Jej zachowanie było odpowiednie do jej imienia Su-mitra (dobry przyjaciel).

Sumitra miała dwóch synów, Lakszmanę i Śatrughnę. Nie było możliwości, aby obydwaj zostali następcami tronu. Jednak Sumitra nie martwiła się tym. Przedstawiała ideał służby dla reszty świata. „Gdy Pan Rama zostanie królem, mój pierwszy syn Lakszmana powinien poświęcić się służbie dla niego”. Takie było jej pragnienie. Podobnie, chciała, aby jej drugi syn, Śatrughna, był sługą Bharaty. Miejsce sługi jest zawsze u boku Pana. Dlatego Lakszmana szedł za Panem Ramą, a Śatrughna zawsze towarzyszył Bharacie. Sumitra rozumiała świętość służby i nakłaniała swoich synów do podążania tą boską ścieżką. Jeśli uważnie prześledzicie świętą opowieść o Panu Ramie, będziecie mogli zrozumieć i docenić szlachetny i doskonały charakter matki Sumitry.

Gdy Pan Rama odchodził do lasu, matka Kausalja gorzko płakała. Jedyne Sumitra nie rozpacziała. Starła się uspokoić Kausalję i dodać jej odwagi, mówiąc: „Droga siostrze, mój syn Lakszmana będzie towarzyszył Ramie w lesie, aby zatroszczyć się o jego potrzeby. Dopilnuje, by Rama nie narażał się na trudności w żadnych okolicznościach. Tak jak powieki chronią oczy, tak Lakszmana z oddaniem rozłoży pełną opiekę nad Ramą. Nie musisz się martwić o jego bezpieczeństwo i ochronę”. Sumitra chętnie wysłała swojego syna do lasu z Ramą. Czy któraś matka postąpiłaby w taki odważny i bezinteresowny sposób?

Zgodnie z dwiema obietnicami, jakie Kajkeji wymogła na Daśaracie, tylko Rama był zmuszony udać się do lasu. Lakszmana nie miał obowiązku mu towarzyszyć. Sumitra mogłaby się spierać i w ten sposób powstrzymać Lakszmanę przed pójściem do lasu. Jednak w ogóle nie zgłaszała sprzeciwu. „Lakszmana urodził się tylko po to, by służyć Panu Ramie. On jest instrumentem w rękach Ramy. Dlatego Rama zabiera swój instrument ze sobą. Kim ja jestem, aby wysłać z nim Lakszmanę, a kim jest Lakszmana, by decydował o swojej wędrówce z Ramą? Rama ma wszelkie prawo zabrać ze sobą Lakszmanę”. Takie były odczucia Sumitry. Pobłogosławiła swojego syna Lakszmanę i powiedziała: „Mój drogi, dobrze opiekuj się Sita i Ramą”. Gdy Bharata zmierzał do królestwa Kekaja, którym władał jego wuj, Śatrughna nie miał żadnych wiadomości o tym, czy zostać czy ruszać. Jednak był gotowy towarzyszyć Bharacie, bo wiedział, że jego obowiązkiem jest mu służyć. W historii Bharatu jest wiele szlachetnych matek jak Sumitra, które zachęcały swoich synów do wstąpienia na ścieżkę służby.

Na myśl o oddzieleniu od Ramy i towarzyszeniu mu w lesie Sita była bardzo smutna, natomiast Urmila czuła się szczęśliwa, wykazując się doskonałym poświęceniem, gdyż jej mąż Lakszmana otrzymał niezwykłą możliwość służenia Sicie i Ramie w lesie przez 14 lat. Niemniej Urmila nie zajmuje należnego jej miejsca w Ramajanie. Zarówno Sumitra jak i Urmila były bardzo pobożne i prawe. Prowadziły życie pełne poświęcenia.

Lakszmana przekazał Urmili swoją decyzję o towarzyszeniu Ramie w lesie. Czy któraś żona będzie milczała, gdy dowie się, że jej mąż wyrusza do lasu na 14 lat? Urmila mogłaby zadać wiele pytań: „Dlaczego musisz podążać za Ramą? Nie masz obowiązku iść do lasu. Tylko Rama dostał takie polecenie. Dlatego nie musisz z nim iść”. Każda zwykła kobieta argumentowałaby w ten sposób. Lecz Urmila nie sprzeciwiała się. W rzeczywistości była bardzo szczęśliwa, że jej mąż dostał szansę służenia Sicie i Ramie. Powiedziała: „Masz wielkie szczęście, że otrzymałeś taką wspaniałą możliwość. Proszę podążaj za nimi, nie tracąc ani chwili”. Urmila poprosiła Lakszmanę, aby poszedł z Sitą i Ramą, mówiąc: „Nie chcę ci przeszkadzać w twojej wędrówce z Sitą i Ramą. Proszę nie marnuj ani minuty. Idź z nimi zaraz i bądź ich sługą”.

Urmila chciała, aby Lakszmana złożył jej obietnicę przed pójściem do lasu. Powiedziała: „Masz zamiar mieszkać w lesie beze mnie przez 14 lat. Możliwe, że czasami będziesz o mnie myślał i wspominał moje imię. Dlatego chcę, abyś mi obiecał, że nigdy nie będziesz tego robił. Nieustannie kontempluj boskie imiona Sity i Ramy oraz służ im z całą szczerością i oddaniem. Jeśli będę ci towarzyszyła w lesie, możesz nie być w stanie poświęcić całego swojego czasu na służbę dla nich. Zostanę, aby nie stać się przeszkodą na twojej drodze”. Słyszając te słowa Urmili, Lakszmana był zaskoczony i uszczęśliwiony. „Czy gdziekolwiek na świecie można spotkać taką szlachetną i oddaną żonę” – pomyślał sobie. Pożegnał się z nią i niezwłocznie opuścił to miejsce.

W tym kraju Bharatu jest wiele szlachetnych matek jak Sumitra i cnotliwych żon jak Urmila. Od czasów starożytnych Bharat osiągnął wielką sławę dzięki takim szlachetnym kobietom. Na północy granicę stanowią góry Himalaje. Kraj Bharatu został uświęcony wiecznymi rzekami – Gangą, Jamuną i Saraswati, które symbolizują triadę bhakti, dźniani i wajragji (oddania, mądrości i wyrzeczenia). Ponadto wielkie epy – Ramajana, Bhagawata i Mahabharata, świecą jak latarnie morskie, oświetlając drogę człowiekowi. Uczą, w jaki sposób musi on kształtować swoje życie, by było ono doskonałe.

Ta ziemia jest miejscem narodzin świętych pism jak Bhagawadgita, która przekazała ludzkości przestanie jedności. Zrodziła szlachetne dusze jak Budda, który krzewił przestanie niekrzywdzenia. Uczył: *Ahimsa paramo dharma* – niekrzywdzenie jest najwyższą dharmą. Sylaba ‘Bha’ znaczy światło, promienność i blask. Zatem Bharatijami są ci, którzy dążą do światła i boskiego blasku. Dlatego musicie tak jak oni dbać o swoje dobre imię, czyniąc swoje życie świętym i osiągnąć boskość. Jeśli zagłębicie się w świętą historię Bharatu, dowiecie się, że od czasów starożytnych ten kraj rozpowszechniał święte przestanie boskości oraz rozciągał pokój i ochronę nad innymi narodami świata.

Ucieleśnienia miłości!

Ani żaden człowiek ani bogactwo nie zapewni wam wiecznej błogości. Błogość pochodzi z serca. Dlatego skierujcie swoje widzenie do wewnątrz. *Antar bahischha tat sarwamwajapja narajana sthita* – wszechobecny Bóg przebywa wewnątrz i na zewnątrz. Jeśli rozwinięcie wewnętrzne widzenie, samoistnie doświadczycie wiecznej błogości. Człowiek jest ananda pipasi (tym, który pragnie błogości). Nie musi wyruszać na poszukiwanie błogości. Ona jest w nim i z nim. Szczęście nie odnosi się do ciała.

To ciało jest składnicą brudu. Podatne jest także na choroby.

Nie może przepłynąć oceanu samsary.

Umyśle, nie ulegaj złudzeniu, że ciało jest trwałe!

Zamiast tego, poszukaj schronienia u boskich lotosowych stóp.

Jak takie ciało da wam wieczne szczęście? Jedyne lotosowe stopy Pana zapewnią wam prawdziwe szczęście. Dzisiaj wśród Bharatijów nie ma oddania i poczucia poddania. Ludzie dają się zwieść przez to, co doczesne, materialne i przemijające. Czy potrafią czerpać z tego jakieś szczęście? Absolutnie nie. Ciemność ignorancji jest podstawową przyczyną złudzenia człowieka. Jak możecie zrozumieć sattwiczną (świętą) zasadę, jeśli jesteście pogrążeni w tamogunie (ignorancji)?

Ucieleśnienia miłości!

Urodzić się w Bharacie jest samo w sobie waszym wielkim szczęściem, a mieszkać tutaj jest jeszcze większym szczęściem. Powinniście być dumni z tego, że jesteście dziećmi Bharatu. Gdyby ktoś cię zapytał o cenzus, powinieneś z dumą powiedzieć, że jesteś Bharatiją. To jest najwyższy cenzus sam w sobie. W tym słowie 'Bharatija' znajduje się święte wewnętrzne znaczenie. Ale wy nie dokładacie starań, aby to zrozumieć. Dzieci Bharatu, prowadźcie przykładowe życie oraz promieniujcie pokojem i szczęściem na pozostałą część świata!

Ucieleśnienia miłości!

Nigdy nie powinniście zapominać o świętej historii Bharatu. Nie odrzucajcie jej mówiąc, że jest trochę stara. Niełatwo jest zrozumieć subtelne zasady zawarte w naszej historii. Być może wiele razy przeczytaliście Ramajanę, ale czy zrozumieliście szlachetność Sumitry i świętość Urmili? Dzisiaj ludzie pamiętają imiona Kajkeji i Manthary, lecz Urmili nie pamiętają. Prezentowała ona światu święte ideały i stanowiła przykład idealnego życia. Przebywała w jednym pokoju przez 14 długich lat, kiedy to Lakszmana opuścił ją, udając się do lasu. Nie wychodziła aż do jego powrotu. Nigdy nie miała żadnych ziemskich pragnień. Jako córka króla Dżanaki, nie miała przywiązania do ciała. Król Dżanaka był znany jako wideha, ten, który nie ma przywiązania do ciała. Jeśli będziecie głęboko dociekać, uświadomicie sobie, że Ramajana zawiera wiele ukrytych tajemnic. Jednak sami Bharatijowie nie podejmują żadnego wysiłku, aby je zrozumieć. Kiedyś pewna osoba po wysłuchaniu wielu dyskursów na temat Ramajany, została poproszona o podanie imienia małżonki Ramy. „Pani Rama” – odpowiedziała, ponieważ nie pamiętała jej imienia. Taki jest opłakany stan rzeczy. Bharatijowie prowadzą życie pełne ignorancji, lekceważąc swoją starożytną kulturę i dając się ponieść współczesnym trendom.

Mamy tylko jednego przyjaciela i jest Nim Bóg. Istnieje tylko jeden święty tekst i jest to historia starożytna Indii. Powinniście przestudiować ten święty tekst. Nie psujcie swojego umysłu, czytając bezsensowne powieści. Święte uczucia przyswoi sobie tylko ten, kto oczyścił swoje serce.

Dzisiaj świętujecie początek Nowego Roku. Lecz w rzeczywistości każdą chwilę powinniście traktować jak początek Nowego Roku. Wielu ludzi martwi się, jakie zmiany przyniesie Nowy Rok w sferze społecznej, politycznej i ekonomicznej. Jeśli tylko miały nastąpić jakieś zmiany, nie będą one czekały na przyjście Nowego Roku. W istocie do wielu zmian dochodzi w jednej chwili. Być może zastanawiacie się, jakie to wielkie zmiany zajdą w tym Nowym Roku. Wszystko, co wydarzyło się w tamtym roku, będzie miało miejsce także w tym roku. Nie należy się tym martwić. Powinniście się niepokoić, że mimo upływu lat nie następuje transformacja w waszym sercu. Musicie porzucić złe myśli, słowa i czyny. Powinniście świętować nadejście Nowego Roku, przyswajając sobie szlachetne i boskie uczucia. Powinniście doświadczać błogości, uświadamiając sobie nieprzejawioną zasadę atmy w tym przejawionym świecie.

Począwszy od tego dnia Nowego Roku rozmyślajcie o świętych ideałach prezentowanych przez wielkich mężczyzn i kobiety z Ramajany. Podążajcie ich śladami. Osiągajcie szczęście i dzielcie się nim z innymi. Podtrzymujcie chwałę Bharatu. Rozwijajcie poczucie narodowości. Nigdy nie zapominajcie o swojej ojczyźnie. Gdyby ktoś cię zapytał, kim jesteś, nie musisz mówić – nazywam się

Ramaja, Krisznaja, itd. Powinieneś z dumą ogłosić, że jesteś Bharatiją. Ramaja, Krisznaja to pettina perlu (imiona nadane ciału), a Bharatija jest twoim puttina peru (imieniem nabytym z urodzenia). Kim jest Bharatija? 'Bha' oznacza blask, światło i boskość. Dlatego Bharatiją jest ten, kto cieszy się światłem boskości. Bharat jest ośrodkiem pokoju i bezpieczeństwa. To, czego nie ma w Bharacie, nie ma nigdzie indziej na świecie. Bharat zyskał największą sławę na świecie. Należy podtrzymywać chwałę tego kraju. Postępujcie zgodnie z naukami Ramajany i uświęcajcie swoje życie. Ten święty epos ma do przekazania wielkie przesłanie. Wiele historii nie wytrzymało próby czasu, lecz Ramajana, choć minęło tysiące lat, pozostaje zawsze aktualna.

Imię Rama nadane przez mędrca Waśisztę ma wielkie znaczenie wewnętrzne. Gdy wypowiedzicie słowo 'Ram', otwieracie usta, zaczynając od dźwięku 'Ra'. W tym czasie opuszczają was wszystkie złe cechy. Gdy mówicie 'M', zamykając usta, wejście jest zabezpieczone przed złymi cechami, które odeszły. Takie jest wewnętrzne znaczenie intonowania imienia Ramy. W ten dzień Nowego Roku nauczyliście się wiele nowego. Uświęcajcie swoje życie, praktykując wszystko, czego się nauczyliście.

(Bhagawan zaśpiewał bhadżan *Hari bhadżana bina sukha śanti nahi* i dodał:)

Ucieleśnienia miłości!

Wczoraj było święto Ugadi (Nowy Rok Telugu). Dzisiaj obchodzimy Tamiński Nowy Rok, a także Wiszu (Nowy Rok Malajalam). Nazwy się różnią, ale wewnętrzne znaczenie jest to samo. Jeśli zrozumiemy wewnętrzne znaczenie tych świąt, wszystko będzie wydawało się wam nowe. Obchodzenie tego święta nie oznacza jedynie wstawania wcześniej rano, zażywania świętej kąpieli, zakładania świeżych ubrań, spożywania słodkich potraw, itd. Możecie powiedzieć, że obchodziliście te święta w pełnym tego słowa znaczeniu dopiero wtedy, gdy zrozumiecie ich wewnętrzne znaczenie.

*To miejsce opasa święta rzeka Czitrawati,
która wiję się w swoim nieskazitelnym pięknie.
Oto miejsce, wokół którego rosną cudowne gaje mango, symbolizujące pomysłność.
Na straży tego miejsca z czterech stron stoją bóstwa
Parwati i Parameswara, ochraniając je.
W pobliżu znajduje się miasto Bukkapatnam, które opowiada o chwale Bukkaradży.
Tutaj w swoim boskim majestacie leży Puttapuram (Puttaparthy),
roztaczając blask i chwałę na cały świat.*

Jakie jest znaczenie nazwy Puttaparthy? Parthy znaczy 'promiennosc'. Zatem Puttaparthy to 'miejsce promiennosci'. To promień światła. Wcześniej nazywało się Puttawardhini. Putta znaczy mrowisko. Kiedyś były tutaj wszędzie mrowiska i węże. Ramajana ściśle wiąże się z mrowiskami w tym sensie, że wyrosły one na twórcy tego eposu, mędrca Walmikim. Całkiem pokryły go mrowiska, gdzie wpełzały i wypęzły węże. W mrowisku waszego serca znajduje się wiele węży złych cech. Jeśli będziecie wykonywali namasmaranę (wspominali boskie imię), wszystkie 'węże' złych cech wyjdą na zewnątrz. Namasmara jest jak nadaswaram, który przyciąga węże i wyprowadza je z mrowisk. Ten nadaswaram jest waszym dżiwanaswaram i pranaswaram (oddechem życia). Człowiek musi powtarzać imię Boga, aby pozbyć się złych cech.

Dzisiaj jest wielu ludzi, którzy nie przywiązują żadnej wagi do namasmarany. To wielki błąd.

*W tej epoce kali tylko intonowanie boskiego imienia może sprawić,
że osiągniecie spełnienie w życiu.*

Śpiewanie chwały Pana jest bardzo święte. Dzisiaj kraj staje w obliczu wielu problemów, ponieważ ludzie nie wykonują namasmarany. Niech każda jedna ulica rozbrzmiewa śpiewem boskiej chwały. Niech każda jedna komórka waszego ciała napełni się boskim imieniem. Nic innego nie obdarzy was błogością, odwagą i siłą, jaką czerpicie z namasmarany. Nawet jeśli niektórzy ludzie śmieją się z was, nie przejmujcie się tym. Ludzie mogą mówić: „On jest oficerem służby administracyjnej. Jak to jest, że wykonuje także namasmaranę?”. Każdy, kto ma serce, ma prawo do wykonywania namasmarany. W każdym jest to samo serce. Co w tym złego, jeśli oficer służby administracyjnej wykonuje namasmaranę? Czy to młody czy stary, bogaty czy biedny, każdy musi praktykować namasmaranę. Tylko głupcy szydzą z ludzi praktykujących namasmaranę. Praktykujcie namasmaranę z pełną uwagą i całkowitym poświęceniem.

Nie bójcie się nikogo. Wyśpiewujcie chwałę Boga z całego serca bez żadnego ograniczenia. Dopiero wtedy doświadczycie boskiej błogości. Rozpocznijcie tę świętą namasmaranę już od tej chwili w ten dzień Nowego Roku. Nie potrzebujecie do tego żadnych instrumentów muzycznych. Wystarczy, jeśli wypływa ona z głębi waszego serca. Grajcie na winie waszego serca i śpiewajcie chwałę Boga. Uważajcie, aby nie mieć złych myśli, ponieważ powodują one rozproszenie uwagi. Dopiero wówczas staniecie się odbiorcami boskiej łaski i energii.

Dzisiaj mieszkańcy Kerali obchodzą Nowy Rok, Wiszu. Z tej pomyślnej okazji błogosławię was wszystkich, abyście cieszyli się pokojem, szczęściem i pomyślnością. Tak się również składa, że jest to dzień Nowego Roku dla mieszkańców Tamil Nadu. Wszyscy uświęcajcie swoje życie, prowadząc wzorową egzystencję i sprawiając wszystkim radość! Prowadźcie życie pełne błogości! Nie musicie szukać błogości na zewnątrz. Ona jest w was. Od tego dnia rozwijajcie swoje oddanie i poczucie poddania. Bądźcie nieustraszeni i śpiewajcie chwałę Pana wszędzie, gdzie jesteście. Dopiero wtedy możecie prowadzić życie prawdziwej istoty ludzkiej. Przychodząc na świat w tym świętym kraju Bharatu, prowadźcie swoje życie w odpowiedni sposób. Już niedługo wszystkie kraje świata będą naśladować Bharat. Bharat powinien stać się liderem świata w sferze duchowości. Oto czego pragnę.

Tłum. Dawid Koziol

Źródło: <http://www.ssbpt.info/ssspeaks/volume35/sss35-07.pdf>

(is)